

Chương thứ 62

KIỂM CHỦ KIỂM MÔN

Tấm bảng sơn son thếp vàng với hai chữ Kiếm Môn đập vào mắt Thiếu Hoa. Một cảm giác hồi hộp lan toả và xâm chiếm chàng. Chàng bước qua ngôi tam quan, thả bước chậm rãi tiến về phía gian thảo xá.

Thiếu Hoa vừa đi vừa nghĩ thầm: Gặp lại Ngô đại ca, không biết người sẽ nói gì với mình. Mình sẽ nói gì với Ngô đại ca? và...?

Thiếu Hoa bỏ lửng ý nghĩa kia khi bước đến ngưỡng cửa ngôi thảo xá. Ngô Tịnh đứng trước bàn hương án thờ bài vị Cầm Thư tay trái cầm trường kiếm.

Thiếu Hoa bước vào. Chàng hành lễ nói:

- Ngô đại ca? Thiếu Hoa đã về.

Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa:

- Người đã về rồi à. Thế người đã làm được điều mà Cầm Thư muốn người làm không?

Thiếu Hoa ngẩng đầu:

- Thiếu Hoa đã làm được.

Thiếu Hoa nói rồi lấy xâu chuỗi chuyển luân trong túi nải đưa đến trước mặt Ngô Tịnh: Đón lấy xâu chuỗi đó, Ngô Tịnh đặt lên bàn thờ của Cầm Thư.

Y nói:

- Mẫu nương của người rất vui khi đã làm được chuyện này.

Thiếu Hoa toan thuật lại những gì mình trải qua cho Ngô Tịnh biết, nhưng y đã khoát tay.

- Người không cần phải nói. Tất cả những gì ta đã biết. Mỗi bước chân của Thiếu Hoa theo sau đều có Ngô Tịnh. Người đáng được ta cho biết người giết Cầm Thư là ai.

Thiếu Hoa phấn khích nhìn lên:

- Ngô đại ca? đại ca? Thiếu Hoa đã có thể đi tìm người giết Mẫu nương.

Ngô Tịnh gật đầu buông một câu cộc lốc.

- Đúng.

Y bước qua mắt Thiếu Hoa tiến ra cửa. Vừa đi Ngô Tịnh vừa nói.

- Đi theo ta.

Thiếu Hoa lặng lẽ theo sao Ngô Tịnh.

Bước ra ngoài thảo xá đi đến ngôi nhà cổ có tấm bảng đề Kiếm Môn, Ngô Tịnh từ từ quay lại đối mặt với Thiếu Hoa. Hành động lẫn thái độ của Ngô

Tịnh khiến Thiếu Hoa càng hồi hộp hơn. Chàng nhìn Ngô Tịnh nghĩ thầm: ? Sao Ngô đại ca lại có thái độ lạ lùng như vậy??

Ngô Tịnh trừng mắt nhìn Thiếu Hoa gần giọng nói:

- Rút kiếm ra đi.

Thiếu Hoa sững sờ.

- Ngô đại ca? Sao Thiếu Hoa phải rút kiếm ra ?

- Người phải rút kiếm ra vì kẻ thù giết mẫu nương Cầm Thư của người đang đứng trước mặt người.

Thiếu Hoa tròn mắt mở to hết cỡ. Chàng những tưởng như mình nghe một tiếng sấm vừa mới nổ rền trong thính nhĩ. Thiếu Hoa ngậm ngừng hỏi lại:

- Ngô đại ca? Thiếu Hoa không tin ? Ngô đại ca giết mẫu nương Cầm Thư.

- Người phải tin vì đó là sự thật.

Thiếu Hoa đờ đẫn , thừ cả người: Chàng miễn cưỡng nói:

- Sao Ngô đại ca lại làm vậy.

- Vì ta muốn tìm một kiếm chủ cho kiếm môn.

Ngô Tịnh nghiêm giọng nói:

- Khi Trương Thiên Tống biến ta thành một phế nhân, thì ta thề sẽ tìm ra một Kiếm chủ để đối phó hắn. Và ta đã gặp người. Nếu không giết mẫu nương Cầm Thư , người sẽ chẳng bao giờ trở thành một kiếm chủ Kiếm môn. Nếu kiếm chủ không phải là người, ta chẳng tìm ra được người thứ hai.

Dung diện Thiếu Hoa tái nhợt, tái nhợt. Chàng lắc đầu:

- Ngô đại ca..sao Ngô đại ca làm như vậy được. Chỉ vì muốn Thiếu Hoa làm kiếm chủ , Ngô đại ca giết mẫu nương Cầm Thư. Ngô đại ca có biết đâu khi người lâm trọng bệnh , mẫu nương Cầm Thư đã nấu cho người từng miếng cháo .

Ngô Tịnh khoát tay:

- Đừng nói với ta những điều đó. Ta biết Cầm Thư lo cho ta như thế nào. Nhưng tìm một kiếm chủ vẫn là điều mong mỏi của ta. Tìm một kiếm chủ quan trọng hơn những gì mẫu nương Cầm Thư đã làm cho ta.

Ngô Tịnh đánh giọng gần từng tiếng:

- Rút kiếm đi.

Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh chằm chằm. Cổ họng của chàng như có khối than hồng chẹn ngang không sao thốt được thành lời. Mãi một lúc Thiếu Hoa mới nói được:

- Ngô đại ca muốn thấy một kiếm chủ như thế nào? Được, Thiếu Hoa sẽ cho Ngô Tịnh thấy kiếm chủ đó.

- Bao nhiêu năm chờ đợi..Ta chỉ mong có cái ngày này .

- Cả cuộc đời Ngô đại ca chỉ vì kiếm.

- Không sai. Kiếm là cuộc đời của Ngô Tịnh.

Thiếu Hoa nghiêng răng, tuốt lớp lụa quần lười dị kiếm.

Ngô Tịnh nhìn chăm chăm vào thanh dị kiếm của chàng.

Y thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó một màn ảnh kiếm xuất hiện rào rào cuốn đến Thiếu Hoa như thể muốn chẻ chàng ra thành trăm mảnh. Sát chiêu Ngô Tịnh dùng để tập kích, Thiếu Hoa không thể nào tin được, chàng ngỡ kẻ tập kích mình bằng kiếm chiêu là kẻ thù không đội trời chung, là người chỉ muốn chém chàng ra làm trăm mảnh mới vừa lòng hả dạ.

Màn kiếm ảnh của Ngô Tịnh chụp kín toàn thân Thiếu Hoa, nhưng chẳng có một chiêu kiếm nào có thể chạm đến người chàng. Tất cả mọi chiêu kiếm của Ngô Tịnh thi triển đều bị dị kiếm của Thiếu Hoa làm cho chệch hướng không chạm được đến đích.

Thiếu Hoa thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó thân ảnh của chàng vụt thoát lên cao năm trượng, rồi chúc xuống như cánh chim ưng. Dị kiếm cắt ra một đường, chém xả vào thanh trường kiếm của Ngô Tịnh với tất cả nội lực tu vi mà Thiếu Hoa có.

- Keng..

Âm thanh chất chúa vang lên khi hai lưỡi kiếm chạm vào nhau. Thanh trường kiếm bật ra khỏi tay Ngô Tịnh, ghim xuống đất trong khi mũi dị kiếm đặt vào yết hầu của họ Ngô.

Thiếu Hoa nói:

- Kiếm chủ là như vậy đó.

- Hãy giết ta đi?

Nói ra câu đó, miệng của Ngô Tịnh điểm ra một nụ cười đầy vẻ mãn nguyện. Thấy nụ cười hiện trên hai cánh môi Ngô Tịnh, chân mày Thiếu Hoa nhú lại. Cùng cái nhú mày, một cảm giác phần nộ cuộn cuộn chảy trong huyết quản của chàng.

Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh gần như không chớp mắt.

Ngô Tịnh vẫn điểm nụ cười mỉm nhìn chàng

- Tại sao huynh cười?

- Ta quá ư mãn nguyện rồi. Trên đời này chẳng còn gì cho ta thích thú hơn nữa cả.

- Ngô đại ca sai rồi.

- Ta sai chỗ nào?

Thiếu Hoa gần giọng nói:

- Ngô đại ca sẽ phải tiếp tục đi tìm một kiếm chủ.

Thiếu Hoa vừa nói vừa thu dị kiếm lại. Bất thành linh chàng bẻ gãy thanh dị kiếm đó.

Ngô Tịnh biến sắc nói:

- Thiếu Hoa ?Ta xin người.

Thiếu Hoa thét lên:

- Không ?Không bao giờ Thiếu Hoa cầm tới kiếm nữa?

- Còn Kiếm môn?Thiếu Hoa đừng?

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Huynh đừng nói gì đến kiếm cả.

Thiếu Hoa nói rồi quay bước tiến về phía thảo xá.

Ngô Tịnh quỳ xuống nói:

- Thiếu Hoa? chính Cầm Thư trước khi bị căn bệnh trầm kha tước đi mạng sống đã muốn Ngô Tịnh ta phải làm như vậy để ngươi trở thành Kiếm chủ? hợp nhất chuyên luân thần châu.

Thiếu Hoa quay lại

- Ngô đại ca nói đó là ý muốn của mẫu nương Cầm Thư?

Ngô Tịnh lấy ngay túi phấn của Cầm Thư

- Cầm Thư gửi cho Ngô Tịnh túi phấn này để chứng minh cho lời nói của Ngô Tịnh.

Thiếu Hoa quay lại quỳ xuống trước mặt Ngô Tịnh. Chàng cầm lấy túi phấn hương của Cầm Thư. Nhìn túi phấn, Thiếu Hoa nhâm nói:

- Mẫu nương, cả cuộc đời của người vì Hàn gia

Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa:

- Thiếu Hoa? ta xin ngươi đừng bỏ kiếm.

Thiếu Hoa đỡ Ngô Tịnh đứng lên, Chàng nhìn Ngô Tịnh nói:

- Khi nào cần đệ sẽ rèn thanh kiếm khác.

Chàng nói xong quỳ ngay xuống trước mũi giày Ngô Tịnh.

- Ngô đại ca..tha thứ cho đệ.

Ngô Tịnh vội đỡ chàng lên.

- Đừng đừng?

Đôi tay Ngô Tịnh run bắn khi đặt vào vai Thiếu Hoa. Y nói:

- Ta sẽ rèn kiếm cho Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa lắc đầu

- Không phải lúc này? Đây là lúc Thiếu Hoa và Ngô đại ca uống rượu với nhau.

Nói rồi Thiếu Hoa ôm chầm lấy Ngô Tịnh

- Ngô đại ca?

Đoạn kết

Con thuyền nan chòng chành trên sóng Hoàng Giang. Trên chiếc thuyền nan đó Thiếu Hoa không chỉ một mình mà còn có Phương Phương và Bội Bội. Hai nàng đang chăm chú vào dây câu của mình.

Bội Bội reo lên:

- Thiếu Hoa huynh? Lưỡi câu của muội có cá rồi.

- Thế còn chờ gì nữa mà chưa giật lên

Bội Bội gỡ cần câu lên nhưng mà chẳng có con cá nào hết.

- Tại sao không có con cá nào hết.
- Muốn cá cắn câu thì cũng phải biết sự kiên nhẫn.

Nàng nhìn lại Thiếu Hoa

- Thế sao huynh cứ nằm dài ra đó mà uống rượu.

Phương Phương nhìn Thiếu Hoa mỉm cười.

Thiếu Hoa nói:

- Huynh là sư phụ của hai nàng mà.

Một chiếc thuyền nan thứ hai từ từ tiến về phía thuyền nan của Thiếu Hoa, Bội Bội và Phương Phương.

Bội Bội nói:

- Đại ca ? có thuyền đến.
 - Đừng quan tâm đến? hãy chú ý vào lưỡi câu của mình. Cá ở dưới nước chứ không phải ở trên thuyền của người ta. Bội Bội nhớ lấy điều đó.
- Chiếc thuyền nan kia cặp sát vào mạn thuyền của Thiếu Hoa. Mẫn Trinh ngồi trên mạn thuyền nói với Thiếu Hoa.

- Thiếu Hoa công tử? có cho Mẫn Trinh câu cá cùng không?

Thiếu Hoa nhìn nàng:

- Mẫn Trinh đây là cuộc câu cá riêng của Thiếu Hoa? Bởi vì kẻ câu cá được sẽ phá vỡ quy lệ Bất tạo nhân của Vô Vi phái.
- Mẫn Trinh sẽ câu con cá đầu tiên cho Thiếu Hoa thấy.

Chàng khẽ gạt đầu.

Mẫn Trinh thả dây câu xuống. Nàng nhanh chóng giật lên. Lưỡi câu của nàng đã có một con cá đang giãy .

Bội Bội nhìn sững Mẫn Trinh. Nàng ngơ ngẩn nói:

- Ở? thế là? ơ..Mẫn Trinh là tỷ tỷ rồi?

Phương Phương giật dây câu. Lưỡi câu của nàng cũng có một con cá lặn.

Phương Phương reo lên:

- Muội cũng có cá rồi.

Bội Bội tròn mắt nhìn con cá đang giãy vì mắc câu.

- Ở? đến Phương Phương tỷ tỷ? còn Bội Bội.

Thiếu Hoa phá lên cười.

Chàng bưng lấy bầu rượu dốc một hơi dài rồi nói:

- Xem chừng nay mai huynh chẳng cần phải đi câu cá nữa mà đã có ba người câu cá cho Hoàng Thiếu Hoa.

Cả ba nàng đều tròn mắt nhìn Thiếu Hoa. Ba người nhìn nhau. Lưỡng quyền của Mẫn Trinh, Phương Phương và Bội Bội đều ửng hồng thẹn thùng. Họ không nói ra nhưng biết phận của mình.

Cả ba cùng phá lên cười khanh khách . Họ vừa cười vừa nhìn lại Thiếu Hoa. Mẫn Trinh nói:

- Không phải ba người này câu cá cho huynh đâu mà huynh phải câu cá cho ba tỷ muội chúng tôi.

Thiếu Hoa khoát tay:

- Không không..làm sao Thiếu Hoa câu nôi?ta đâu có ý một lúc câu ba con cá lớn như vậy.

Chàng vừa nói vừa phi thân qua chiếc thuyền nan của Mẫn Trinh rồi chỏi chèo bơi ra xa. Thiếu Hoa vừa chèo vừa nói:

- Thiếu Hoa giành khúc sông này cho ba nàng đó?còn ta sẽ tìm khúc sông khác mà câu.

Tiếng cười của những trang giai nhân đập vào thính nhĩ Thiếu Hoa .

Những tiếng cười đó tạo ra trong lòng chàng một thứ cảm giác nhẹ nhàng lâng lâng.

Bội Bội nói với theo Thiếu Hoa:

- Chàng đã bị mắc câu rồi?không gỡ ra được đâu.

Hết